

РЕШЕНИЕ

№ 2773

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 27.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **6351** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на А. Д. А., с адрес [населено място], кв.К.“, [улица], чрез адв. И. М. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап. 3, срещу Заповед № Л-1376/3/07.04.2023г. на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 197, ал. 1, т. 6, във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13, чл. 204, т. 3 на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение с ответника.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед, като постановена в противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че липсват мотиви, съответни за фактическия състав на временното отстраняване от длъжност. Заповедта не съответства и на целта на закона, доколкото с нея не се изпълняват целите на реализирането на дисциплинарната отговорност. Моли се за отмяна на оспорената заповед и се претендират присъждане на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. М., който поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения. Сочи, че от представените писмени доказателства, както и от гласните такива е доказано, че не е изпълнена втората кумулативна предпоставка на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР – да е налице

уронване престижа на службата. Допълнителни съображения излага в представени писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът - Главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез юрисконсулт М., прави искане за отхвърляне на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят е надзирател I степен в Затворническо общежитие „К.“, I-ва категория към затвора [населено място]. По време на службата му е награждаван неколkokратно с „писмена похвала“ и „обявяване на благодарност“ от началника на затвора в [населено място]. Наказван е със заповед № Л-14/28.01.2004г. от началника на затвора в [населено място] с „порицание за срок от 6 месеца“, считано от 29.01.2004г. и със заповед № Л-100/28.02.2007г. с „мъмрене за срок от 1 месец“, считано от 28.12.2007г.

Във връзка с постъпили предварителни данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, отразени в предложение № 615/06.03.2023г., справка вх. № 4266/14.03.2023г. и приложените към нея материали, със заповед № Л-307/18.01.2023г. на главния директор на ГДИН, било образувано дисциплинарно производство по чл. 207, ал. 1, т.1 ЗМВР срещу жалбоподателя, определен е дисциплинарно разследващ орган и е временно отстранен от длъжност за срок от два месеца, считано от датата на запознаване със заповедта. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 18.01.2023г. лично срещу подпис.

За извършените дисциплинарно разследващи дейности на ДРО е изготвена писмена справка рег. № 1790/07.03.2023г., с която е запознат жалбоподателят срещу подпис на 08.03.2023г. Изготвена е и покана за запознаване с обобщената справка и даване на допълнителни обяснения или възражения, връчена на жалбоподателя отново срещу подпис. Жалбоподателят е позирал становище по писмената справка с вх. № 3448/09.03.2023г.

В справката е прието от фактическа страна, че на 18.01.2023г. в около 03.55 ч. на [улица] до дискотека „П.“ са спрели за проверка автомобил „М. 300“ с рег. [рег.номер на МПС] като са установили, че водача на автомобила е младши инспектор А. Д. А. - надзирател I-ва степен в затворническо общежитие „К.“ I-ва категория към затвора в [населено място] I-ва категория.

Младши инспектор А. отказва да бъде тестван за употреба алкохол с техническо средство „Дрегер“ 7510 № ARDM0207. Установено било, че автомобила му е deregистриран по служебен ред. На младши инспектор А. А. е съставен АУАН GA872352 за отказ на алкохол акт GA872353 за deregистриран автомобил. Издаден му е талон № 113216 18.01.2023г. за даване на проба за наличието на алкохол в кръвта за УМБАЛ „Света А.“.

Извършен му е тест с техническо средство „Drug test 5000“ ARNJ0002, който е с положителна реакция амфетамин, което е потвърдено с копие от протокол за разпит от 18.01.2023г. на свидетел по ДП № 28/2023г. по описа на СО-СГП и копие на докладна записка от З. Х. - мл. автоконтрольор в СДВР.

Младши инспектор А. А. се съгласява и е откаран до ВМА С. за извършване на кръвен

и уринен тест за употреба на наркотични вещества, с талон № 113217 от 18.01.2023г. На 18.01.2023 г. в 05.15 часа, в медицински кабинет в УМБАЛ „Света А.“ [населено място], жалбоподателят се опитва да представи неустановено до момента, друго лице за вземане на кръв, вместо него, опитва се да подкупи медицински лица и се държи агресивно и арогантно, което е описано в лист за преглед на пациент с № 2141/18.01.2023г., издаден от д-р И. В..

В хода на дисциплинарното производство, дисциплинарно разследващия орган изготвил покана № 3202/21.03.2023г. за даване на писмени обяснения от младши инспектор А., във връзка с извършеното дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, като жалбоподателят е депозирал такива с рег. № 2380/31.03.2023г.

В резултат на така възприетата фактическа обстановка е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № Л-1376/3/07.04.2023г. на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 197, ал. 1, т. 6, във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13, чл. 204, т. 3 на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение с ответника. Заповедта е връчена на 12.06.2023г. на А. срещу подпис.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, резултати от тест от СМДЛ Р. ООД на 19.01.2023г., които са отрицателни за употреба на наркотични вещества, материалите по образуваното досъдебно производство и писмена справка от назначената дисциплинарна комисия за резултатите от проведеното дисциплинарно производство.

В хода на съдебното оспорване от страните са ангажирани гласни доказателства, събрани чрез разпит на свидетелите К. Ц. К., д-р И. В. и З. Н. Х..

От свидетелските показания на К. К. се установява, че с жалбоподателя са приятели. Присъствал е на събитията на 18.01.2023г. А. му се е обадил около 03:30 –04:00 часа да отиде до болница „Света А.“ за да го прибере, след като е отишъл да дава кръв за алкохол. Твърди, че не е влизал в болницата, а е чакал пред нея. А. е влязъл сам в болницата, а полицейските служители не го придружили. След като излязъл е бил афектиран, че искат да даде кръв, доколкото помни. Докторът също е излязъл и се е развикал, не помня точно какво. Полицаяте са застанали там за да не се карат. Жалбоподателят е заявил, че няма против да даде кръв. След това са му направили тест в присъствието и на свидетеля, който в показал, че А. използвал амфетамини. След това полицаите са казали да се качи в колата, за да го отведат в друга болница да даде кръв. К. е последвал патрулката до болница ВМА, където жалбоподателят е дал кръв. След това са се прибрали. Твърди, че А. напълно адекватен.

Свидетелят З. Н. Х. работи като младши контролър в 02 група, 01 сектор КПД, отдел „Пътна полиция“ (ОПП)-СДВР към датата 18.01.2023г. и към настоящия момент. Не познава жалбоподателя лично, а на процесната дата е бил нощна смяна като автопатрул 9147 и около 04:00 часа са получили сигнал да окажат съдействие на екип от 7 РУ в Района на Студентски град дискотека „П.“. Когато са пристигнали на място е имало граждани, които са посочили водача на автомобил „М.“, който бил именно А.. Имало е тълпа от хора пред дискотеката. Взели са отношение спрямо управлението на автомобила, като са го поканили да даде проба за алкохол, на която той е отказал и са съставили необходимите документи.

Свидетелят д-р И. В. работи в Окръжна болница „Св. А.“. Твърди, че в СДВР са го извикали да пише обяснение за процесния случай. Той се е върнал и е прочел в

журнала на болницата какво е писал. Няма пряк спомен, запознал се въз основа на данните които се съхраняват в болницата към датата, на която е бил на работа.

Свидетелят изразява становище в показанията си, че на процесната дата са се явили двама човека за проба, но единият, който се представил, не е бил този, на когото е трябвало да му се взема кръв. Идентифицирал е, че лицето, което е готово да даде кръвна проба, е различно от лицето в талона и личната карта, поради което помолил второто лице, което е било действително лицето, което се идентифицира по представената лична карта, да даде кръвна проба.

Допълва, че жалбоподателят първоначално не е влязъл в кабинета, с той го е поканил и му е казал, че даването на кръв в негов избор. След това твърди, че жалбоподателят е опитал да му даде пари, но свидетелят му е казал, че това няма как да стане. Обяснил му е за камерите и той е започнал да става леко възбуден. В крайна сметка не са му взели проба, нито е влизал в спешното. Излага още, че жалбоподателят и другото лице не са били придружени от полицейски служители.

При така установените факти, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт не само на посочените от жалбоподателя основания, а на всички основания по чл.146 АПК като преценява дали е издаден от компетентен орган, спазена ли е установената форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването и съобразен ли е с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – Главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията“. Разпоредбата на чл. 204, т. 3 от ЗМВР предвижда, че за всички наказания по чл. 197 от МВР за служителите на младши изпълнителски длъжности, за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности, а за служителите от висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности – наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1-3 ЗМВР, заповедта се издава от ръководителите на структурите по чл. 37 от ЗМВР, какъвто е Главен директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ (чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗМВР).

Заповед № Л-1376/3/07.04.2023г. е издадена в рамките на преклузивните срокове по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Според чл. 196, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В ал. 2 на чл. 196 от ЗМВР е предвидено, че установяването на дисциплинарното нарушение се осъществява в момента, в който материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В този смисъл и Тълкувателно решение № 2/04.07.2002г. по адм. д. № ТР – 3/2001г. на ВАС, което не е загубило значението си.

Видно от отбелязването върху обобщена справка рег. № 1790/07.03.2023г., същата е получена на 14.03.2023г. Налага се извода, че издадената на 07.04.2023г. заповед е в рамките на преклузивния двумесечен срок по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР.

Оспорваният акт съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити

/Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС/, съобразена е и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която „при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“.

От доказателствата по делото се установява, че от държавния служител са изискани писмени обяснения по случая, като такива са дадени. С обобщената справка жалбоподателят се е запознал срещу подпис на 08.03.2023г. Спазени са правилата за провеждане на дисциплинарното производство, разписани в чл. 16 и сл. от Инструкция № 8121з-470 от 27.04.2015г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, издадена от Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 215а от ЗМВР (обн., ДВ, бр. 34 от 12.05.2015г.)

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че не са нарушени правата на жалбоподателя предвид, че същият е бил запознат с всяко действие по дисциплинарното разследване. В случая дисциплинарно наказващият орган е изпълнил задълженията си по чл. 206, ал. 1 ЗМВР във вр. с чл. 23 от Инструкцията, преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения.

Оспорената заповед е и мотивирана, тъй като обстоятелствената част на акта препраща към писмена справка Пр. 2 към вх. № 4266/14.03.2023г. по описа на Глпвна дирекция „Изпълнение на наказания“ (рег. 1790/07.03.2023 г. по описа на затвора в [населено място]) и становище Пр. 1 към вх. № 4419/16.03.2023г. по описа на ГДИН, съдържащи подробно изложение на повода за извършване на проверката и резултатите от нея. Съгласно константната съдебна практика, допустимо е мотивите на акта да са изложени в друг съпътстващ го акт, който в случая е изготвената в хода на дисциплинарното производство справка, посочена по-горе.

Конкретните обстоятелства, които се извличат от заповедта, приети като нарушение на Етичния кодекс, са за това, че на 18.01.2023г., около 03.55 часа, на ул. „А. М.“ дискотека „П.“ са спрели за проверка автомобил „М. 300“, управляван от младши инспектор А. Д. А.. Същият е отказал да бъде тестван с техническо средство – алкотест дрегер за наличие на алкохол в издишания въздух. На А. е връчен талон за химико-лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта. Отказът на младши експерт А. А. да се подчини на контролните органи, като бъде тестван за употреба на алкохол, е квалифициран като нарушение на следните разпоредби от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН, утвърден със заповед № ЛС-04-4/02.01.2018г. на министъра на правосъдието: чл. 27 - „Държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява: ал. 3 - на разпоредженията на контролните органи относно установяване на управление на моторно превозно средство след употреба на алкохол или на друго упойващо вещество. “, за което на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР - „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“, се налагане дисциплинарно наказание „уволнение“.

В случая спор по фактите няма, спорът се свежда до изводите на дисциплинарнонаказващия орган. Не се спори по делото, че А. е отказал да бъде тестван с техническо средство алкотест дреггер за наличие на алкохол в издишания въздух. Не се спори също, че се е явил в указания срок да даде кръвна проба.

С отказа си да бъде изпробван за установяване употребата на алкохол безспорно оспорващият е нарушил етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и най-вече, че държавният служител съобразява законността на действията си, които възнамерява да предприеме, държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява, и насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си, държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на разпорежданията на контролните органи относно установяване управлението на МПС след употреба на алкохол и на друго упойващо вещество.

Отказът да бъде изпробван с техническо средство безспорно представлява дисциплинарно нарушение, което попада в обхвата на чл.27 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГДИН, утвърден със заповед № ЛС-04-4/02.01.2018г. на министъра на правосъдието.

Тълкувателно постановление № 3/7.06.2007г. на ВАС по т. д. № 4/2007г., макар и постановено по текстове от ЗМВР (отм.), не е загубило силата си. В същото подробно е обсъдено поведението на държавните служители от МВР. Казано е, че шофирането след употреба на алкохол в личното свободно време може да се прецени като поведение, несъвместимо с морала, и е основание за дисциплинарна отговорност по чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.), ако поведението е и уронващо престижа на службата. Разпоредбата на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР е сходна, доколкото касае деяния, уронващи престижа на службата и несъвместимост с морално-етични норми, обективирани в Етичните правила за поведение на служителите на МВР. Под "престиж на службата" следва да се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона, зачитане на основни права и свободи на гражданите и утвърждаване принципите на правовата държава (т. 19 от „Етичните правила“). Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Затова чл. 239, ал. 1, т. 5 ЗМВР (отм.) изисква деянието да е "уронващо престижа", т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е задължително действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи. Независимо от факта, че жалбоподателят пряко не е афиширал служебното си положение, по делото е безспорно установено, че деянието му е извършено на публично място и е станало достояние на трети лица. Следва да се отбележи, че, съдът, кредитирайки показанията на СВ д-р

И. В., намира за уронващо престижа на службата и поведението на А. в болница „Св. А.“, изразяващо се в опит да даде пари на лекаря и да се даде кръвна проба за алкохол от трето лице. Въз основа на това, съдът прави извод, че оспореният ИАА, е издаден в съответствие на материалния закон, като е спазена нормата и на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, вменяващ на наказващия орган задължение при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания, да вземе предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Наложено наказание съответства на извършеното нарушение, което от своя страна води до правилно ангажирана дисциплинарна отговорност на нарушителя и законосъобразност на оспорената заповед.

При този изход на спора и на основание чл.143 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за присъждане на разноски, което съдът определя в размер на 100 лв.-юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на А. Д. А., ЕГН: [ЕГН], **срещу** Заповед № Л-1376/3/07.04.2023г. на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 197, ал. 1, т. 6, във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13, чл. 204, т. 3 на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение с ответника.

ОСЪЖДА А. Д. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, сумата от 100 лв. /сто лева/, съдебно-деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: